

та си може да се откаже само онзи човѣкъ, който заминава за небето. Този братъ пита: ами какъ ще си раздамъ богатството? Азъ още не заминавамъ за небето. Казвамъ му: е, братко, ти трѣбва да си заминешъ вече, раздай си богатството! Ами ти сигуренъ ли си? Да не ме лъжешъ? Не, още тази вечеръ повикай нотариуса и раздай всичко, че утрѣ да не си закъснѣлъ. Защо ще оставишъ другитѣ да дигатъ шумъ слѣдъ тебе? Раздай всичко и си трѣгни свободенъ! Ние чакаме другитѣ да уреждатъ работитѣ ни. Не, нашитѣ работи никои не може да ги уреди, освѣнъ ние самитѣ. Богатиятъ човѣкъ нѣма право да оставя синъ му или дъщеря му да му уреждатъ работитѣ, да му оправятъ обърканитѣ тевтери. Защото, ако остави другитѣ да му оправятъ обърканитѣ смѣтки, той ще остане между небето и земята и ще ходи немилъ — недрагъ. Ако остави това на другитѣ, таквъ човѣкъ ще се намѣри въ положението на онзи български свещеникъ, който взималъ пари отъ хората да имъ споменава имената, но не ги споменавалъ. Събралъ една голѣма торба, пълна съ поменици, но не ги споменавалъ. По едно врѣме умира, но не отива горѣ на небето, а оставя да се скита по земята. Идва новъ свещеникъ въ църквата, влиза въ олтаря, иска да служи, но веднага стариятъ свещеникъ му се явява. Новиятъ свещеникъ избѣгва и казва на паството си: „Ще ме извините, не съмъ разположенъ да служа тукъ“ — и си отива. Идва вторъ свещеникъ, но и той избѣгва. Нѣколко души свещеници избѣгали, плашили се отъ стария свещеникъ, който имъ се явявалъ. Последниятъ свещеникъ, който дошълъ, билъ по-смѣлъ,